

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.251 van 29 juni 2001
in de zaak A. 48.342/XII-1155.**

In zake : de STAD GENT

tegen :

het Vlaamse Gewest.

tussenkomen de partij :

Michel VERMOTE,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. VAN ACKER,
kantoor houdende te GENT,
Brugsesteenweg 318.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de STAD GENT op 22 september 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 1992 van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot niet-goedkeuring van het besluit van 19 mei 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent om Michel Vermote de tuchtstraf van vijf dagen schorsing op te leggen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 19 maart 1993;

Gelet op de beschikking van 25 maart 1993 die de tussenkomst van Michel VERMOTE toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door adjunct-auditeur B. THYS;

Gelet op de beschikking van 26 augustus 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van adjunct van de directeur P. HOBIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. VAN ACKER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Michel Vermote, tussenkomende partij en eerste autobestuurder-metaalbewerker bij de brandweer van de stad Gent, op 18 mei 1991 bij het uitvoeren van manoeuvres met een tankwagen van de brandweer in de garage van de brandweerpost Gentbrugge-Oost tegen de muur en inrijpoort botst; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent tussenkomende partij hiervoor op 7 januari 1992 de tuchtstraf van zeven dagen schorsing met inhouding van wedde oplegt; dat de

Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden de tuchtstraf bij besluit van 24 maart 1992 niet goedkeurt; dat de niet-goedkeuring mede hierop steunt dat "als de betrokkene dan al een tuchtstraf verdiende, de door het college van burgemeester en schepenen opgelegde sanctie zeker niet in evenredigheid is met de feiten" en dat "er op zijn minst twijfel bestaat omtrent een (...) zware fout in hoofde van het betrokken personeelslid";

Overwegende dat, na de tuchtprocedure te hebben hernomen, het schepencollege op 19 mei 1992 beslist tussenkomende partij de tuchtstraf van 5 dagen schorsing op te leggen; dat haar in de beslissing inzonderheid wordt verweten dat zij "ongeacht de toestand van de reminstallatie, heeft nagelaten er zich, via (haar) controleapparatuur op het dashboard, van te vergewissen of er voldoende remdruk was vooraleer de wagen in beweging te zetten en geen gebruik heeft gemaakt van de handrem"; dat de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijk Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden op 16 juli 1992 beslist de tuchtstraf niet goed te keuren; dat hij in essentie overweegt :

"Overwegende dat, wat de grond van de zaak betreft, dient te worden herhaald wat reeds werd gesteld in het niet-goedkeuringsbesluit van 24 maart 1992, dat inderdaad uit de besluiten van de heer DEPOORTER van 30 oktober 1991 blijkt dat de aanrijding waarin de heer Michel VERMOTE betrokken was een 'ongeval' was en dat de betrokkene in de beschikbare kleine tijd en de te late remwerking het ongeval onmogelijk kon vermijden; dat uit dat verslag bovendien blijkt dat er duidelijk een defect was aan het remsysteem van de vrachtwagen waarmee de betrokkene de aanrijding had; dat inderdaad de vrachtwagen in kwestie ofwel moest remmen, ofwel dat de remmen moesten blokkeren; dat geen van beide gebeurden; dat de heer DEPOORTER als deskundige werd aangesteld in onderling overleg tussen de raadsman van de betrokkene en de stad GENT, zodat zijn bevindingen als tegensprekelijk

moeten beschouwd worden, dit in tegenstelling tot de vaststellingen van de heer LIS, waarnaar ook nog in het nieuwe tuchtstrafbesluit wordt verwezen, die eenzijdig zijn; dat omtrent zijn deskundigheid geen twijfel kan bestaan, aangezien hij regelmatig aangewezen wordt als gerechtsdeskundige;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen eveneens blijft verwijzen naar het rode waarschuwingslampje; dat hieromtrent de stelling blijft dat de betrokkene op het moment dat hij bezig was bepaalde manoeuvres uit te voeren om de vrachtwagen op zijn juiste plaats te zetten, andere bezigheden had dan het controlelampje in het oog te houden; dat het feit dat de betrokkene chauffeur is van beroep hieraan niets verandert; dat er derhalve op zijn minst twijfel blijft bestaan omtrent een zware beroepsfout in hoofde van de betrokkene;

Overwegende dat om deze redenen het opleggen van een tuchtstraf die behoort tot de zware sancties zoals ingedeeld in artikel 283 van de nieuwe gemeentewet, zeker niet in evenredigheid is met de feiten; dat door het terugbrengen van de schorsing van de betrokkene van zeven dagen tot vijf dagen, het college van burgemeester en schepenen niet tegemoet is gekomen aan de motivering van het ministerieel niet-goedkeuringsbesluit van 24 maart 1992; dat het verminderen van de schorsing met twee dagen inderdaad niet belet dat de betrokkene een zware tuchtsanctie blijft behouden; dat deze strafmaat duidelijk niet is aangepast aan het ten laste gelegde feit, zodat het evenredigheidsbeginsel geschonden blijft";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord twee ontvankelijkheidsexcepties opwerpt; dat zij doet gelden dat het verzoekschrift laattijdig is en ten onrechte tegen de Vlaamse Gemeenschap gericht; dat ook de tussenkomenende partij de laattijdigheid opwerpt;

Overwegende dat verzoekster de bestreden beslissing op 24 juli 1992 heeft ontvangen; dat, rekening houdend met het artikel 88 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, de eerste dag van de beroepstermijn 25 juli 1992 was; dat het verzoekschrift is ingediend op 22 september 1992, zijnde de laatste dag van de

beroepstermijn, door het conform het artikel 84 van genoemd besluit van de Regent bij ter post aangetekende brief aan de Raad van State toe te zenden; dat het bijgevolg tijdig is;

Overwegende dat het verzoekschrift zeer duidelijk de bestreden beslissing identificeert, zodat de aanduiding van de verwerende partij door het bevoegde lid van het auditoraat zonder moeite is kunnen gebeuren en de procesvoering haar normaal verloop heeft gehad; dat de verkeerde aanwijzing, in het verzoekschrift, van de Vlaamse Gemeenschap als de verwerende partij dan ook geen grond kan opleveren om het beroep als niet ontvankelijk af te wijzen;

Overwegende dat de excepties van onontvankelijkheid verworpen worden;

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel doet gelden dat de gebruikte motieven, minstens deze die determinerend waren en geleid hebben tot de bestreden beslissing, elk op zich en alle samen aangetast zijn door dubbelzinnigheid, onjuistheid en ontoereikendheid, zodat de bestreden beslissing in strijd is met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat inzonderheid wordt bekritiseerd, in een eerste onderdeel, de overweging dat een tuchtstraf wordt opgelegd wegens een ongeval dat te wijten is aan de slechte werking van de reminstallatie en, in een tweede onderdeel, de overweging dat het negeren van de waarschuwingssignalen de tussenkomende partij evenmin als een tekortkoming kan worden aangerekend, omdat betrokkene aan het manoeuvreren was; dat met betrekking tot het eerste onderdeel wordt toegelicht dat de tekortkoming die de tussenkomende partij ten laste wordt gelegd het negeren van de signalisatie op het instrumentenbord is en dat de verwerende partij ten

onrechte voortgaat op de gegevens uit het verslag van een autodeskundige en de vaststellingen van dadelijk na het ongeval terzijde schuift; dat met betrekking tot het tweede onderdeel wordt betoogd dat de tussenkomen de partij stilstond en dus de mogelijkheid had het instrumentenbord van de tankwagen te controleren alvorens de wagen te verplaatsen;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoekster nog opmerkt dat de verwerende partij de tuchtstraf niet goedkeurde wegens twijfel omtrent het bestaan van een tuchtrechtelijk vergrijp en zulks verantwoordde door enerzijds te verwijzen naar het verslag van de door de tussenkomen de partij aangestelde deskundige en door anderzijds de andere gegevens uit het dossier te negeren of erger nog door ze zonder meer als ondeskundig en subjectief van tafel te vegen;

Overwegende dat de hoger aangehaalde motivering van het bestreden niet-goedkeuringsbesluit aldus kan worden samengevat dat de aanrijding door een gebrekkig remsysteem onvermijdelijk was, dat ook het negeren van het rode waarschuwingsslampje geen zware beroepsfout uitmaakt en dat in die omstandigheden het opleggen van een schorsing, namelijk een "zware" tuchtstraf, het evenredigheidsbeginsel schendt; dat met andere woorden het niet-goedkeuringsbesluit verzoekster in essentie verwijt dat geen zo'n zware beroepsfout wordt aangetoond dat een door het artikel 283 van de nieuwe gemeentewet als zwaar aangemerkte straf gerechtvaardigd is;

Overwegende dat de in het middel uitgebrachte kritiek tegen de motieven van het bestreden besluit aan die kern voorbijgaat; dat zij er op neerkomt te stellen dat verzoekster wel degelijk vermocht het verzuim om het waarschuwingsslampje op het

instrumentenbord de nodige aandacht te geven, als een disciplinaire tekortkoming te beschouwen; dat dit niet ter zake doet waar het wezenlijke motief van de verwerende partij luidt dat er "op zijn minst" twijfel blijft bestaan omtrent een "zware" beroepsfout, namelijk één die een "zware" tuchtstraf verantwoordt;

Overwegende dat het middel, anders dan verzoekster meent, niet de determinerende motieven van de aangevochten beslissing betreft; dat het niet de vernietiging van de ministeriële niet-goedkeuring kan meebrengen; dat het verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat wordt belast met een aanvullend onderzoek.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentwintig juni 2001, door de
XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.